

MONIQUE & LUCY s.r.o. 5

TOUHA

Hana Militká

MONIQUE & LUCY s.r.o. 5

TOUHA

Tváří obálky je Miss Social Media Japonsko 2019,
herečka a modelka Nikola Nejedlíková
a 1. vicemiss Karvinsko 2017, modelka Ing. Jana Jemalová.
Jejich portrét vytvořil umělecký fotograf Bohuslav Hybrant.

Předmluva

Pavel Červinka

„Cože? Mám psát předmluvu? Nic takového neumím...“

„Ale ano, umíš. Jednu jsi mi napsal, u prvního dílu série Kapitán Bartoš zasahuje, vzpomínáš?“

„Moc ne. Vlastně ano, ale to bylo tenkrát. Od té doby jsem zapomněl, jak se předmluva píše.“

„To se nedá zapomenout.“

„Já nevím, abych ti nezkazil celou knížku.“

„Nezkazíš. Jsi můj technický poradce, mnohokrát jsi mi výrazně pomohl. Tvůj úsudek je zcela přesný. Máš logické myšlení a přitom perfektně cítíš situaci.“

„Myslíš?“

„Určitě. Sedni si a napiš, co tě napadne.“

„Mám tě rád.“

„No vidíš, tím můžeš začít.“

„Jsi můj život. Bez tebe bych tady nechtěl být.“

„Neboj se, nikam nejdu. Jen občas v noci píšu v obýváku, abych nerušila tvůj spánek.“

„Je nám dobře, vid'?“

„Ano, tady je nám nejlíp. Hlavně, že jsme spolu.“

V Praze dne 12. 9. 2019

Pavel Červinka
manžel, technický poradce

Odlet

„Moniko, odlétám na pět týdnů do Londýna, ale nerada tě opouštím. Doufám, že se tentokrát nic nestane. Neumíš si představit, jak je hrozné, když se ti z ciziny nedovolám. Víckrát to nechci zažít,“ loučila se Lucie.

„Neboj se, zlatíčko. Slibuju, že se nikam ani nehnu. Budu doma, všechno vyřídím po internetu. Tvé telefonáty budu hlídat. Opatruj se tam. Víím, že miluješ přehlídky a vše, co k tomu patří. Hlavně buď na sebe opatrná,“ políbila Lucii.

Jakmile modelka Lucie Pásková nastoupila do letadla, byla ve svém živlu.

Letěla první třídou s veškerým pohodlím. Nemohla se dočkat, až půjde po molu v krásných modelech.

První, koho spatřila v letadle, byl model Petr Presl, její kamarád. Setkali se víckrát na různých přehlídkách.

Požádali letušku, aby mohli sedět spolu.

„Jak žiješ? Dlouho jsme se neviděli,“ usmívala se Lucie.

„Bylo to krušné, máma marodila. Navíc dostal brácha v base hroznou nakládačku. Asi se nechtěl zařadit do žádného klanu, které tam vládnou.“

„Ve vězení musí být moc těžký život. Nedokážu si to představit. Asi bych tam dlouho nepřežila.“

„Ať člověka potká cokoliv, žít se musí,“ poznamenal Petr.

„Máš pravdu. Miluju život, neměnila bych ani za nic.“

„Co budeš dělat za pár let? Máš nějaké plány?“

„Doufám, že ještě budu předvádět. Rozhodně nehodlám jen tak brzy odejít ze scény,“ usmála se.

„Ani já, ale pomalu přemýšlím, co dál.“

„Nechávám věci tak, jak jsou. Třeba poznám pravý okamžik a situace mi napoví, co dál,“ usmála se bezelstně.

„Máš dobré nervy. Docela se trápím svou budoucností. Viděl jsem to nedávno. Máma onemocněla. Léčba stála spoustu peněz. Co dělat, pokud nebude z čeho brát?“

„Já mám trošku naspořeno, ale taky ne moc. Radši se dalekou budoucností netrápím. Mohla bych taky dojít k závěru, že jednou zemřu. To nejsou hezké vyhlídky.“

„Máš pravdu,“ přiznal Petr. „Je lepší přemýšlet o zajímavějších věcech. Co myslíš, jaká bude přehlídka? Tamní šéfy vůbec neznám.“

„Snad bude všechno v pořádku, Taky je neznám.“

„O to se nebojím. V naší branži jde o takové peníze, že si nikdo nedovolí něco podcenit. Bohužel o moje peníze nikomu tak moc nejde. Mám pořád honorář na spodní hranici. Nevím, jak to změnit.“

„Těžko se radí,“ přiznala Lucie. „Vždycky záleží na osobních kontaktech, musíš potkat tu správnou osobu.“

„Tomu rozumím. Co dál?“

„Musíš zapůsobit.“

„Sexem?“

„No vidíš! Třeba i tím.“

„Jo? To mi říkáš ty? Vzpomeň si, když jsem minule navázal osobní kontakt se Sirem Evansem Rosewoodem, vynadala jsi mi.“

„Máš pravdu. Promiň, dodatečně se omlouvám. Jen mi bylo líto, žes mi nic neřekl. A vůbec, ta jeho smrt... Všechno bylo strašné. Dodnes mám nepříjemný pocit, že roztržení pušky bylo namířeno proti mně. Horší je, že vůbec netuším, kdo by mě chtěl zabít a proč,“ otrásla se.

„Nemysli na to, život je krásný,“ objal ji kolem ramen.

Vtom ucítili silnou turbulenci.

Lucie se příkrčila: „Tohle nesnáším,“ vyhrkla.

Petr ji chytil silněji: „Neboj se, chráním tě.“

Cestující se po chvíli uklidnili.

Zanedlouho se letadlo opět zachvělo.

Vtom se ozvalo hlášení: „Vážení cestující, zůstaňte připoutaní na svých místech. Lehké turbulence způsobily výpadek jednoho motoru. Je nutné přistát na nejbližším letišti. Bylo určeno využít letiště Charlese de Gaulle v Paříži. Tam vyřešíme problém. Naším cíle je doletět do Londýna s nejmenším zpožděním.“

Cestující se lekli. Vznikla lehká panika.

Letadlo brzy klesalo na přistání.

„Hlavně, abychom byli na zemi,“ uniklo Lucii.

„Všechno dobře dopadne,“ stiskl ji Petr.

„Díky,“ kývla na souhlas. „Jen se nemůžu zbavit dojmu, že je tentokrát něco špatně.“

„Momentálně máš pravdu. Jen co dosedneme, bude zase dobře.“

Blížili se k letišti.

Dotek s pevninou byl příliš prudký.

Letadlo se smeklo k pravé straně.

V tu chvíli bylo vidět oslepující světlo a vzápětí zazněl výbuch.

Lidé se zděsili.

Rychlost se náhle snížila a všichni pasažéři letěli dopředu.

Petr vylétl ze sedadla. Spadl do uličky.

„Co jen s námi bude?“ vykřikla Lucie.

Petr neodpovídal.

Pozorně se na něj podívala.

Měl podivný výraz v obličeji.

Odepla si popruhy a klekla k němu.

„On nedýchá!“ vykřikla zoufale.

Nejbližší letuška se k němu sklonila: „Slečno, je mi líto, tady se nedá nic dělat.“

„To není možné! Před pár vteřinami se mnou mluvil!“

„Ano, chápu. Teď si sedněte, připoutejte se a vyčkejte až do úplného zastavení letadla, aby se nestalo něco i vám.“

Lucie byla zoufalá a nechápavě zírala na prázdné sedadlo vedle sebe.

Ještě stále cítila Petrovo objetí na svých ramenou.

Mezipřistání

„Vážení cestující, hovoří k vám kapitán,“ ozvalo se z palubních reproduktorů postupně v několika jazycích. „Jistě víte, že na palubě našeho letadla došlo k nešťastné události. Jakmile přistaneme v Paříži, buďte tak laskaví a zůstaňte sedět na svých místech. Nejdříve k nám nastoupí francouzští policisté, aby vyšetřili smrt jednoho z našich pasažérů. Všechny nás vyslechnou. Poté o vás bude postaráno. Všichni se dostanete do cílového Londýna. Musíte však počítat s velkým zpožděním. Děkuji vám za pochopení.“

Mezi cestujícími to zašumělo. Někteří rozčileně vyskakovali ze svých sedadel.

„Tohle si nedám líbit, budou platit jako mourovatí!“

„Čas jsou peníze!“

„Musím být za dvě hodiny v Londýně, jinak se můžu hned vrátit domů!“ vykřikovali jeden přes druhého.

Jakmile se letadlo zcela zastavilo, vstoupili na palubu policisté v civilu spolu s uniformovanými strážníky.

Vyfotili mrtvého Petra Presla ze všech stran včetně okolí.

„Doktore, co mi řeknete po prvním ohledání?“

„Zatím jen to, že se silně uhodil do hlavy. Další až po pitvě.“

„Potřebujeme trochu soukromí pro výsledky,“ obrátil se na blondatou letušku sympatický vyšetřovatel.

„Ano, pojděte za mnou, uvolníme vám naši kuchyňku.“

„Abychom vše urychlili, vyslýchat budou ještě dva kolegové. Potřebujeme místo i pro ně.“

„V první třídě jsou tři řady volné, basketbalisté nestihli odlet.“

„Výborně, to se hodí.“

Začaly výslechy.

„Jsem si jistá, že byl připoutaný. Nechápu, jak se tohle mohlo stát,“ vypověděla Lucie. „Seděl hned vedle uličky. Možná je pokažený uzávěr. Nevšiml si toho. Jinak by určitě poruchu hlásil stewardům.“

Policie se skoro nic dalšího nedozvěděla.

„Všimla jsem si, že se něco přiřítilo zezadu a padlo to vedle mne na zem. Uslyšela jsem divnou dutou ránu,“ vykoptala ze sebe bledá silnější paní. „Nerada létám. A teď tohle! Nikdo mě v letadle víckrát neuvidí. Radši zůstanu doma na zahrádce,“ zakončila roztřesená žena.

„Seděl vedle mne. Povídali jsme si. Nemůžu pochopit, že není mezi živými,“ rozplakala se Lucie.

Po pár hodinách byli všichni pasažéři vyslechnutí.

Silná paní, která nechce létat, byla příliš rozrušená vidinou dalšího letu. Dostala od lékaře injekci na uklidnění. Letušky jí pomohly přestoupit.

Autobusy převezly klienty k dalšímu letadlu, přistavenému jen pro mě.

Zanedlouho startovali do Londýna.

Cestou všichni mlčeli. Každého incident poznamenal. Většina lidí nesnese pohled na mrtvého. Ještě horší je, když někdo zemře před jejich očima.

Let do sídelního města Velké Británie se obešel bez problémů.

Přistání

Jakmile kapitán letu ohlásil přistání, pasažéři seděli jako zařezaní. Nikdo si ani nechtěl odskočit na WC. Všichni pomyslně šlapali na brzdu v autě. Většinou netušili, jak se brzdí letadlo.

„Ještě pár takových nehod a prošlapou nám podlahu,“ prohodila blondáta letuška.

„To by nám ještě chybělo. Táhlo by vám pod sukně,“ zasmál se steward.

„Nech být, nejradši bych do letadla nesedla, ale musím. Jak bych si vydělávala? Nemám žádnou práci v záloze,“ řekla ustaraně tmavovlasá kolegyně.

Lucie byla nešťastná.

Nechala se dovézt taxíkem na svůj oblíbený hotel.

Ani nevybalila. Hned volala sestře: „Ahoj, Moni, jak se máš?“

„Jsem v pohodě, práce mě baví, máme skoro vyprodáno.“

„To je moc dobře.“

„Ale ty mi zníš nějak smutně.“

Lucie jí vylíčila smrt svého přítele v letadle.

„To je hrůza. Vždycky mám o tebe strach, když někam letíš.“

„Neboj, nic se mi nestalo, ale nedokážu pochopit, že Petr Presl není mezi námi.“

„Tobě se to lehce řekne – neboj, ale mohla jsi sedět na jeho místě. Jak by to asi dopadlo? Poslední dobou mám dojem, že ti někdo usiluje o život. Nebo si s tebou náhody šeredně zahrávají.“

„Neříkám ti ráda takové smutné záležitosti. Mám jen velikou prosbu.“

„O co jde?“

„Zašla bys za Petrovou mámou a řekla jí, co se stalo? Nebylo by dobré, aby se o smrti svého syna dověděla od policie. Od tebe to možná přijme líp. I když taková věc se asi přijmout nedá.“

„Obávám se, že to tak bude. Určitě za ní zajdu hned,“ řekla Monika.

„Díky. Tohle je to nejmenší, co pro Petra můžeme udělat.“

„Těžko se jí bude žít bez něho. Druhý syn je ve vězení za toho bezdomovce. Někdy ani nelituju, že nemám děti. Smrt svého potomka bych nepřežila,“ děsila se Monika.

„Ještě jsem najala právníčku.“

„Kvůli čemu?“

„Chci pro paní Preslovou žádat náhradu škody. Jedná se o britské aerolinky, proto jsem najala doktorku práv tady. Třeba se podaří z nich vyrazit nějaké drobné.“

„Nedělej si velké iluze, budou se bránit.“

„To předpokládám, ale za pokus to stojí.“

„Lucko. Opatruj se. Mám o tebe strach.“

„Neboj se, nic mi nehrozí. Leda že bych zakopla a upadla na molu. Tím by neslavně skončila moje kariéra modelky.“

„Možná ne, třeba by ses proslavila. Dneska člověk nevyhrává poctivou prací. Pokud ti nevykoukne ňadro, nebo si neroztrhneš šaty i s kalhotkami, abys patřičně všechno ukázala, nemáš nárok prorazit.“

„No, něco na tom je, ale jsem ráda, že moje kariéra není založená na takových detailech,“ usmála se Lucie.

„Brzy mi zavolej, že jsi v pořádku,“ prosila Monika.

„Určitě se ozvu. Myslím na tebe.“

Jakmile skončila hovor, zůstala sedět na posteli a dala se do pláče.

„Tohle si nezasloužil,“ naříkala. „Ani jeho rodina.“

Nakonec vysílením usnula.

Zdály se jí děsivé sny.

Londýn

Lucie se vzbudila pozdě dopoledne. Koukla na hodinky. Bylo skoro deset.

„Musím honem na snídani, potřebuju něco sníst. Zítra nás čeká zkouška. Nesmím podlehnout slabosti. Všichni číhají na mou chybu.“

Ztěžka vstala a upravila se. Sešla dolů do jídelny.

„Dám si vajíčka se šunkou, celozrnnou housku a kávu,“ rozhodla se. Přitom na jídlo neměla ani pomyslení.

Procházela se po Londýně. Milovala toto krásné město.

Ani si nevšimla, že se ocitla ve čtvrti své honosné vily.

„Nejsem ohlášená, nepůjdu dovnitř,“ rozhodla se. „Kvůli práci bydlím v hotelu a tak to taky zůstane. Nemusí nikdo vědět, že mi patří nádherná vila. Noviny by to zbytečně rozmázly.“

Zarazila se: „Proč jsem o vile neřekla Monice? Vlastně ani nevím. Možná by jí bylo líto, že sama takovou haciendu nemá. Asi je lepší to neříkat vůbec nikomu.“

„Pokud tam budu pobývat častěji, vyměním služebnictvo včetně majordoma. Příliš dýchá za Edwarda. Cítím z něho vždycky určitý chlad. Možná to má dané a jedná takhle s každým. Asi by to chtělo nějakého cizince. Až uplyne doba, kterou mi Edward určil v závěti, možná bych si tam vzala jen nějakého přítele a hospodyni. Žádného šéfa domu nepotřebuju. Do všeho vidí, na všechno má názor. Je příliš anglický.“

Navštívila malou kavárničku, dala si anglický čaj.

Potom pokračovala v procházce. Nepřemýšlela, kam kráčí.

„Ještě pár měsíců a bude splněná podmínka věrnosti Edwardovi. Budu mít obrovské bohatství. Ten blázen si myslel, že nevydržím celý rok bez mužského? Velmi se mýlil. Vydržím víc než ostatní, když vím proč.“

Najednou měla zase ten divný pocit, že ji někdo sleduje. Mávla na prvního volného taxíka a jela do svého hotelu.

Zašla na lehký oběd.

Rozhlížela se kolem sebe.

„Možná se u mne projevuje paranoia, pořád někde vidím nějaké pronásledovatele. Asi jsem přetažená,“ usoudila.

Na pokoji si lehla a pustila televizi.

Za chvíli usnula.

Ani neviděla, že smrt Petra Presla se dostala do hlavních zpráv.

Pozvání

Otec William po dlouhé době zavolal svému jedinému dítěti.

„Jak se máš, Johne? Léta jsem tě neviděl. Nechceš se u mne na skok zastavit? Stýská se mi.“

„Jé, ahoj tati. Neslyšel jsem tě, ani nepamatuju. To mi snad ještě teklo mléko po bradě,“ smál se John.

„Doufám, že ti teď neteče, nebo snad ano?“ pokusil se o vtip otec.

„Pokud bys na mé bradě něco našel, budou to vousy. Z tekutin jediné Whisky. Čaj pijí slaboši a mléko mimina,“ smál se John.

„Přijdeš? Hodí se ti to?“

„Určitě. Nemůžu si nechat ujít takovou příležitost. Naposledy jsi mi volal asi před pěti lety a krásně jsme si užili.“

„Ani mi to nepřipomínej. Málem nás zavřeli pro rušení nočního klidu. Tentokrát zvolíme decentnější schůzku. Přijď za mnou do práce. Ani tvá máma nemusí vědět, že se sejdeme,“

„Máma marodí, je na tom špatně. Doktoři i léky stojí spoustu peněz. Sice vydělávám, ale mám co dělat.“

„Přijď, popovídáme. Bude nám spolu dobře,“ ukončil hovor otec.

„Tohle je přesně celej táta,“ řekl si John. „Pět let se neozve, nepřipouští si žádné starosti a najednou si na mne vzpomene.“

Nalil si panáka a po chvíli se uklidnil: „Musím brát život, jaký je. Jinak bych se dávno zbláznil.“

Pěkně se oblékl a vyrazil za otcem.

Smutek

Brzy ráno se Lucie probudila celá rozlámaná. Naštěstí měla spoustu času. Dala si horkou vanu. Relaxovala.

Pak se pomalu ustrojila, nalíčila, učesala a sešla na snídani.

Mimo jiné viděla celou mísu uzeného lososa.

Nabrala si plný talíř.

Starosti z ní spadly. Pustila se s chutí do jídla. Snědla všechno, co si vybrala. Přece jen se její mladé tělo hlásilo o pořádnou porci živin.

Těšila se na zkoušku.

Sotva vstoupila do sálu, zatrnulo jí. Všichni se k ní hrnuli a kondolovali. S tím Lucie nepočítala. Zasáhla ji vlna smutku, jako kdyby na ni spadla celá stěna hlavní budovy. Nebyla schopná slova.

Přiběhl hlavní produkční Fredy Scott: „Drahoušku, Lucie, vzpamatuj se. Potřebujeme tě bojovnou a připravenou. Nesmíš se poddávat smutku. Tvůj kamarád Petr by chtěl, abys tady zazářila. Budeš nejlepší. Dav tě miluje. Necháme tě až na hlavní část. Zjevíš se jako anděl, budeš úžasná,“ chlácholil Lucii.

„Vím, potřebuju jen trochu klidu, abych se mohla vzpamatovat. Měla jsem Petra ráda.“

„Budeš mít dost času na přípravu. Některé hvězdičky si myslí, že jsou mladé a krásné. To z nich ještě nedělá úspěšné modelky. Můžou zazářit a splasknout. Nikdo po nich ani neštěkne.“

Potřebujeme tebe, abys jim ukázala, jak se správně modeling dělá. Pokud to některé nepochopí, nemají u nás co dělat. Ať doplňují v supermarketu zboží nebo kasírují nakupující. Spoléhám na tebe.“

„Děkuju ti za krásná slova. Určitě budu v pořádku,“ usmála se na Fredyho. „Jsem moc ráda, že tě znám a můžu pro tebe dělat.“

Políbil ji na obě tváře.

Lucie zůstala v tichu své šatny.

Přemýšlela o životě.

Pak zavolala Monice.

„Jak se máš, Moni?“

„Ahoj Lucinko. Návštěva Petrovy matky se neobešla bez slz. Byla v šoku.“

„Je moc dobře, že jsi tam zašla.“

„S policií jsem se potkala při odchodu.“

„Nebude to mít bez Petra lehké.“

„Její byt vypadá velmi chudě. Myslela jsem, že Petr dost vydělával.“

„Neměl tolik kšeftů. Hlavně dostával daleko míň peněz. Paní Preslová je odkázaná na důchod. Možná jí občas trochu přilepšil, ale moc si vyskakovat nemohli. Tohle vím, proto chci pro ni získat nějaké odškodnění. Syna jí nikdo nevrátí, ale určitě by nějakou sumu přivítala.“

„Máš pravdu, Lucinko, jsi hodná, že na ně myslíš. Její druhý syn Pavel má před sebou ještě spoustu let ve vězení. S jeho pomocí nemůže máma počítat.“

„Musím jít pracovat. Opatruj se, Moni.“

Za chvíli se oblékla a vyšla na molo.

Setkání

„Ahoj tati, jsem moc rád, že tě konečně vidím,“ pozdravil John Taylor.

„Můj zlatý hochu, ty jsi zmužněl! Vypadáš skvěle. Mám pro tebe určitý návrh. Napjatě čekám, co na něj řekneš,“ stiskl pevně synovi ruku.

„Máma tě moc pozdravuje.“

„Říkal jsem, abys ji neinformoval! Proč neposlechneš aspoň jednou za pár let?“

„Nachytala mě, jak se oblékám. Věděla, že do práce chodím o dvě hodiny později. Neděláme od osmi.“

„Asi byste měli. Takhle je to všechno těžší.“

„Myslíš kvůli mámě? Ta vůbec neví, že se občas vídáme. Ale tentokrát jí určitě řeknu, žeš byl trochu naměkko. Možná, že slábněš nějakou chorobou,“ culil se na něho syn.

„Opovaž se. Zbytečně by vyhazovala peníze za noviny a vyhlížela oznámení o mé smrti. Toho se, doufám, ještě dlouho nedočká.“

„Nechápu, proč by vyhlížela zprávu o tvé smrti.“

„Ty toho ještě moc nechápeš. Bude očekávat dědictví.“

„To snad ne? Vždyť nejste manželé. Nemůže po tobě dědit, leda bys ji zmínil v závěti.“

„Blázníš? Nic takového neudělám.“

„Proč tedy mluvíš o dědictví?“

„Ty budeš dědit.“

„Vážně? To mě ani nenapadlo.“

„Vidíš, jsi bezelstný po mně, ne vychytralý po matce.“

„Myslíš, že je taková?“

„Znám ji. Ale nejsme tady od toho, abychom povídali o ní.“

„Proč tedy? Potřebuješ něco?“

„Dá se to tak říct.“

„Začínáš mě napínat!“

„Budeš koukat. Mám plán!“

„Hořím zvědavostí! Mluv!“

„Mám pro tebe ženskou!“ řekl William s hrdostí.

„Vážně?“ polekal se John.

„Ničeho se neboj, všechno ti podrobně vysvětlím.“

Rozebrali celou záležitost do všech podrobností.

„Nevím, možná nejsem takový Don Juan jako ty.“

„Tohle zvládneš,“ řekl William. Díval se tvrdě svému synovi do očí. „Vím, že na to máš!“

„Jen abys nebyl zklamaný!“

„Nesmysl. Znám tě. Máš moje geny. Domluvíš se s každým. Ne nadarmo pracuješ na burze. Umíš si lidi získat.“

„Jak můžeš něco takového tvrdit?“

„Protože znám sebe. Jsme stejní.“

Ještě se spolu chvíli dohadovali.

John odcházel od otce v pochybách.

„Zbláznil se? Na tohle nemám.“

Celý den byl zamlklý. V práci se mu nedařilo. Nešly mu z hlavy některé skutečnosti, o kterých mluvil otec.

„Určitě to špatně dopadne,“ říkal si ještě doma. „Musím vymyslet nějaké řešení. Jinak u táty propadnu a vykašle se na mne. Bude po dědictví. Stejně ani nevím, jestli bude co dědit. Netuším, jaký má majetek. Možná by se to dalo někde zjistit. Nejlepší by bylo najmout detektiva, ale stejně se tím nezvětší majetek. Buď bude co dědit nebo ne. On mluví o mámě, jako kdyby se celá třásla na jeho bohatství, ale pravda může být jiná.“

Nemohl usnout. Pak se mu zdálo, že dědí celý Londýn. Vůbec netušil, co si počít s takovou spoustou majetku.

